

Sygn. akt V U 286/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 14 stycznia 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 286/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 14 stycznia 2016r., wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 października 2015 r., uchylający decyzje z dnia 22 kwietnia 2014 r., ustalił wysokość emerytury należnej wnioskodawczyni M. M. (1) z art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej „ustawa emerytalna”) na kwotę 3976,81 zł oraz podjął jej wypłatę od dnia 1 kwietnia 2014 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Obliczając wysokość świadczenia na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej na kwotę 4870,79 zł po waloryzacji, organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 2003 r. do 2012 r. oraz maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 250%. Do ustalenia wysokości świadczenia uwzględnił łącznie 39 lat, 5 miesięcy i 16 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 0 miesięcy i 27 dni okresów nieskładkowych. Obliczając wysokość emerytury zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej na kwotę 3753,39 zł organ rentowy uwzględnił kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 349535,47 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 585433,71 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 249,10 miesięcy. Ostatecznie organ rentowy obliczył wysokość emerytury na podstawie art. 183 wymienionej ustawy na kwotę 3976,81 zł. Jednocześnie organ rentowy odmówił wnioskodawczyni ustalenia emerytury w oparciu o art. 46 w zw. z art. 29 ustawy emerytalnej, ponieważ wniosek o emeryturę został złożony dnia 9 października 2013 r., czyli po osiągnięciu wieku emerytalnego. ZUS odmówił też przeliczenia podstawy

wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków wnioskodawczyni za rok 2013 i 2014, wskazując, że możliwe było uwzględnienie jedynie zarobków osiągniętych najpóźniej w 2012 r. Organ rentowy nie znalazł też podstaw do zastosowania przeliczenia świadczenia z art. 108 pkt 3 ustawy emerytalnej, podając, że jest to możliwe nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalno-rentowych. Nadto podniósł, że zgodnie z art. 103a ustawy emerytalnej prawo do emerytury podlega zawieszeniu bez względu na wysokości przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, stąd prawidłowe było zawieszenie wypłaty świadczenia od 1 października 2013 r. po złożeniu wniosku o jego przyznanie z dnia 9 października 2013 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. M. (1) wniosła o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 53 w zw. z art. 46 i 29 ustawy emerytalnej, argumentując, że w dniu złożenia pierwszego wniosku o emeryturę spełniała przesłanki zarówno prawo do emerytury powszechnej, jak i emerytury na starych zasadach, o których mowa w w.w. przepisach. Wyraziła zdanie, iż art. 24 ustawy emerytalnej określający powszechny wiek emerytalny nie zawiera zastrzeżenia, iż osiągnięcie przepisanej tam wieku wyklucza ubieganie się o emeryturę w oparciu o inne przepisy, w tym art. 53, 46 i 29 ustawy emerytalnej. Ponadto zażądała wypłaty emerytury od dnia 9 października 2013 r. wraz z odsetkami, podnosząc, że zawieszenie wypłaty świadczenia, do którego prawo nabyła na mocy wcześniejszych przepisów, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, było niezgodne z art. 2, 21 i 64 Konstytucji. Zażądała również zastosowania wobec niej przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem zarobków uzyskanych w 2013 i 2014 r.

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniosł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1), ur. (...), wiek 60 lat przekroczyła z dniem (...), zaś powszechny wiek emerytalny w wymiarze 60 lat i 2 miesięcy osiągnęła z dniem (...), nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Pierwszy wniosek o przyznanie emerytury wnioskodawczyni złożyła w dniu 9 października 2013 r., w którym wniosła o wybranie - w celu ustalenia podstawy wymiaru - na podstawie przedłożonych dokumentów najkorzystniejszego wariantu.

Uwzględniając powyższy wniosek, decyzją z dnia 28 października 2013 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 1 października 2013 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Organ rentowy obliczył wysokość emerytury na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej na kwotę 3821,67 zł. Z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia jednocześnie zawieszono wnioskodawczyni wypłatę świadczenia. Emerytura została przyznana w formie zaliczkowej, z uwagi na prowadzone postępowanie wyjaśniające w przedmiocie przekroczenia podstawy wymiaru składek za rok 2006.

Decyzją organu rentowego z dnia 20 listopada 2013 r. przeliczono ponownie wysokość emerytury wnioskodawczyni, ustalając ją na kwotę 3902,98 zł w oparciu o art. 183 ustawy emerytalnej. Z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia wypłata świadczenia została w dalszym ciągu zawieszona.

Obie powyższe decyzje nie zostały zaskarżone przez wnioskodawczynię.

W dniu 8 kwietnia 2014 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przeliczenie świadczenia, do którego dołączyła świadectwo pracy z dnia 31 marca 2014 r. i druk Rp7 z 8 stycznia 2014 r., z którego wynikało, że od 1 kwietnia 2014 r. nie pracuje i nie osiąga przychodów. Domagała się doliczenia do stażu pracy dodatkowego okresu zatrudnienia, przeliczenia podstawy wymiaru i doliczenia kwoty składek. W dniu 14 kwietnia 2014 r. M. M. (1) złożyła wniosek o ponowne ustalenie emerytury, do którego dołączyła druk Rp7 z dnia 10 kwietnia 2014 r. z wykazanim wynagrodzeniem osiągniętym za rok 2014. Korzystając ze wzoru wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, zaznaczyła wszystkie wymienione w tym wzorze opcje przeliczenia, domagając się tym samym doliczenia dotychczas

niewuwzględnionych okresów składkowych lub nieskładkowych, doliczenia składnika wynagrodzenia należnego za okres, z którego zarobki przyjęto do obliczenia podstawy wymiaru, przeliczenia podstawy wymiaru emerytury od nowych zarobków uzyskanych w całości lub w części po przyznaniu świadczenia oraz od nowych zarobków uzyskanych w całości przed przyznaniem emerytury, jak i przeliczenia emerytury od tych samych zarobków, które przyjęto do obliczenia podstawy wymiaru renty lub świadczenia przedemerytalnego.

W rozpoznaniu powyższych wniosków, decyzją z dnia 22 kwietnia 2014 r., organ rentowy dokonując przeliczenia emerytury, przyjął jej wysokość w najkorzystniejszym wariantcie, opartym na art. 183 ustawy emerytalnej, uwzględniając zwiększony ogólny staż pracy wnioskodawczynie i wyliczył wysokość świadczenia ostatecznie na kwotę 3976,81 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 lutego 2015 r. w sprawie o sygn.. akt V U 2317/14. Sąd I instancji uznał, że wysokość emerytury w zaskarżonej decyzji została prawidłowo ustalona na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej.

Na skutek apelacji wnioskodawczynie od powyższego wyroku, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 29 października 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 779/15, uchylił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 22 kwietnia 2014 r. i sprawę przekazał do rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazał, że brak jest jednoznacznych ustaleń i organu rentowego i Sądu I instancji, w zakresie żądania wnioskodawczynie przeliczenia jej świadczenia według zasad obowiązujących przy przyznawaniu świadczenia sprzed 1.01.2013 r., czyli na zasadach wyjątków opisanych w art. 24 ust. 2 ustawy emerytalnej. Stąd nie było podstaw do odniesienia się do jej wniosków.

Wykonując powyższy wyrok Sądu II instancji, organ rentowy wydał dnia 14 stycznia 2016 r. decyzję zaskarżoną w niniejszej sprawie, opisaną na wstępie.

d o w ó d: akta emerytalne ZUS: wniosek – k. 1-3; decyzja - k. 28; decyzja - k. 33; wniosek z dn. 08.04.2014r. – k. 38; wniosek z dn. 14.04.2014r. – k. 42; – k. decyzja – k. 45-47; odpis wyroku o sygn.. akt III AUa 779/15 – k. 82-83; decyzja z dn. 14.01.2016 r. – k. 91-92.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawczynie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że stan faktyczny niniejszej sprawy nie budził wątpliwości, a spór sprowadzał się do ustalenia prawidłowej podstawy prawnej wyliczenia świadczenia emerytalnego należnego wnioskodawczynie. Z tych powodów Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania wnioskodawczynie, gdyż przedmiot sprawy sprowadzał się do zagadnienia prawnego pozostającego w kognicji sądu.

Ze względu na datę urodzenia wnioskodawczynie, prawo do emerytury przyznano jej na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z tym przepisem, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie od dnia 1 kwietnia 1953 r. do dnia 30 czerwca 1953 r. wynosi co najmniej 60 lat i 2 miesiące (ust. 1 a pkt 3)

Sposób ustalenia wysokości tego świadczenia określa generalnie przepis art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej. Zgodnie z nim podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 26, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego

ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (ust. 1). Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4). Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 01 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego (ust.5).

Wyjątkowo na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej, w przypadku osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50 (wnioskodawczyni do takich osób nie należy), o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 wynosi:

- 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz
- 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 (ust. 5).

W ocenie Sądu, wbrew stanowisku wnioskodawczyni, ZUS prawidłowo ustalił wysokość przysługującej jej emerytury.

Zasadnie wskazał organ rentowy, iż warunki uzyskiwania prawa oraz ustalania wysokości emerytury dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948r. regulują art. 24-26 oraz art. 183 ustawy emerytalnej. Obowiązujące zasady przyznania świadczeń emerytalnych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wykluczają wyliczenia emerytury przysługującej na mocy art. 24, jedynie w oparciu o tzw. stare zasady, czyli jedynie na podstawie art. 53 tejże ustawy, czego domagała się wnioskodawczyni w niniejszym postępowaniu.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku kasatoryjnym z dnia 29 października 2015 r. spór wymagał przesądzenia kwestii spełnienia przez wnioskodawczynię przesłanek ustalenia jej prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 29 w zw. z art. 46 ustawy emerytalnej, co warunkuje udzielenie prawidłowej odpowiedzi na pytanie, czy cała jej emerytura podlega obliczeniu tylko na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej. W przypadku ustalenia skarżącej prawa do emerytury wcześniejszej nie znajdowałby bowiem zastosowania przepis art. 183 ust. 5 ustawy emerytalnej, który zdaniem wnioskodawczyni był błędnie zastosowany w zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i posiadają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet.

Z kolei stosownie do art. 29 ustawy emerytalnej kobieta urodzona przed dniem 1 stycznia 1949 r., która nie osiągnęła wieku emerytalnego określonego w art. 27 ust. 2, może przejść na emeryturę po osiągnięciu wieku 55 lat, jeżeli ma co najmniej 30-letni okres składkowy i nieskładkowy albo jeżeli ma co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz została uznana za całkowicie niezdolną do pracy (ust. 1) oraz ostatnio, przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, była pracownikiem i w okresie ostatnich 24 miesięcy podlegała ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym pozostawała w stosunku pracy co najmniej przez 6 miesięcy, chyba że w dniu zgłoszenia wniosku o emeryturę była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy (ust. 2).

Zgodnie z art. 46 ustawy emerytalnej możliwość uzyskania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na zasadach z art. 29 ustawy mają także kobiety urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

1) nie przystąpiły do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyły wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

2) warunki do uzyskania emerytury określone w art. 29 spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.

Przechodząc do oceny spełnienia powyższych przesłanek przez wnioskodawczynię, należy przypomnieć, że możliwość nabycia prawa do emerytury w niższym, niż powszechnym wieku emerytalnym stanowi wyjątek od zasady wyrażonej w treści art. 24 ustawy emerytalnej, przez co przepisy regulujące nabywanie tego świadczenia muszą być wykładane w sposób ścisły, a nie rozszerzający.

Z powyższych względów Sąd ten nie podziela stanowiska wnioskodawczyni, że mogła ona złożyć skuteczny wniosek o przyznanie wcześniejszej emerytury na podstawie art. 29 w zw. z art. 46 ustawy emerytalnej również po osiągnięciu przez nią wieku 60 lat.

Stosownie do treści art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej co do zasady postępowanie w sprawach świadczeń z ubezpieczenia społecznego wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego. Powyższy przepis wyraża obowiązującą w prawie ubezpieczeń społecznych zasadę wnioskowości postępowania w sprawach o świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Następnym powyższego jest rozdzielenie przez ustawę emerytalną momentu powstania prawa do świadczenia, uzależnionego od spełnienia wszystkich ustawowych przesłanek jego nabycia (art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej), od dnia wypłaty tego świadczenia, warunkowanego m.in. złożeniem stosownego wniosku (art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej).

W przedmiotowej sprawie nie jest przedmiotem sporu i nie budzi wątpliwości okoliczność, że przed dniem(...), czyli przez osiągnięciem wieku 60 lat, skarżąca spełniała łącznie wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 29 w zw. z art. 46 ustawy emerytalnej.

Nie ulega też wątpliwości, że pierwszy wniosek o emeryturę ubezpieczona złożyła dopiero dnia 9 października 2013 r., a więc po osiągnięciu wieku, o jakim mowa w art. 27 i 24 ust. 1a pkt 3 ustawy emerytalnej.

W konsekwencji na dzień złożenia wniosku odwołująca nie spełniała, wynikającej literalnie z treści art. 29 ust. 1 ustawy emerytalnej przesłanki w postaci nie osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 27 pkt 1 ustawy emerytalnej, a jednocześnie spełniała przesłanki do nabycia świadczenia według nowych zasad z art. 24 ustawy.

Powoduje to, że konsekwencją zgłoszenia wniosku o wcześniejszą emeryturę po raz pierwszy dopiero po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego jest niespełnienie przesłanki z art. 49 w zw. z art. 29 ustawy emerytalnej w postaci nie osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 27 pkt 1 ustawy emerytalnej, a to rodzi konieczność obliczenia świadczenia z zastosowaniem tzw. reguł mieszanych z art. 183 ustawy emerytalnej lub według nowych zasad na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Emerytura mieszana z art. 183 ustawy emerytalnej dotyczy bowiem osób, które osiągną wiek emerytalny w latach 2009-2013, a jej obliczenie następuje w części na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, a w części na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, o ile osoby te nie przystąpią do OFE (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 09 sierpnia 2012 r. w sprawie III AUa 699/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 listopada 2013 r., III AUa 407/13). Sąd nie podziela tym samym stanowiska przeciwnego, wyrażonego w powoływanym przez wnioskodawczynię wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 9 lipca 2014r. o sygn.. akt III AUa 237/14, które jest odosobnione.

Wracając do art. 183 ustawy emerytalnej, należy wskazać, że grupa osób, o których mowa w tym przepisie, może otrzymać emeryturę składającą się z kwoty odpowiadającej określonemu procentowi emerytury wyliczonej w systemie zdefiniowanego świadczenia (zgodnie z art. 53 ustawy) i z kwoty odpowiadającej określonemu procentowi emerytury wyliczonej według nowych zasad, tj. w systemie zdefiniowanej składki (zgodnie z art. 26 ustawy). Jednym z elementów wyliczenia emerytury w systemie zdefiniowanego świadczenia jest określony procent tzw. kwoty bazowej, czyli 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne,

określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, w poprzednim roku kalendarzowym (art. 53 w związku z art. 19 ustawy).

Powyższy przepis dotyczący emerytury dzielonej, wbrew sugestiom wnioskodawczynie, nie został dotychczas uznany za niekonstytucyjny. Przeciwnie, o jego zgodności z art. 67 Konstytucji przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 maja 2014 r., K 43/12 (Dz.U. z 26 maja 2014 r., poz. 684). W ocenie Sądu przepis ten nie narusza także norm przepisów unijnych, które generalnie w dziedzinie zabezpieczenia społecznego pozostawiają prawo do ustalenia warunków przyznawania i wyliczenia wysokości świadczeń, w tym określenia wieku emerytalnego dla celów przyznania rent i emerytur w powszechnym systemie emerytalnym, w gestii Państw Członkowskich. Dotyczy to obowiązkowych świadczeń emerytalnych wypłacanych z FUS.

Na potrzeby ustalenia najkorzystniejszego wariantu wyliczenia spornego świadczenia w sytuacji wnioskodawczynie, prawidłowo zatem w pierwszej kolejności ZUS dokonał obliczenia wysokości świadczenia na podstawie art. 53. W tym celu obliczył podstawę wymiaru emerytury, na zasadzie art. 15 ust. 4 ustawy. Przepis ten stanowi, iż w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która z zastrzeżeniem ust. 5 (wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250 %) stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy emerytalnej podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176, które nie znajdują zastosowania do wnioskodawczynie. Tym samym prawidłowo organ rentowy nie uwzględnił zarobków wnioskodawczynie z lat 2013 i 2014, skoro pierwszy wniosek o emeryturę złożyła dnia 9 października 2013 r.

Ustalen podstawy wymiaru świadczenia według określonych wyżej zasad organ rentowy dokonał - uwzględniając wniosek ubezpieczonej - na podstawie przedłożonych przez nią dowodów, najkorzystniejszych jej zarobków stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 2003 r. do 2012 r. Organ rentowy obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 262,68 % i zredukował go do wyżej wskazanej maksymalnej wysokości ustawowej 250 %.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił udokumentowane na chwilę złożenia wniosku przez wszystkie okresy składkowe i nieskładkowe - w tym nieuwzględniany w poprzednich decyzjach okres zatrudnienia od 24 lipca 2013 r. do 31 marca 2014 r.

Ustalwszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, podstawę wymiaru emerytury oraz okresy składkowe i nieskładkowe, na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy emerytalnej organ rentowy obliczył wysokość świadczenia na kwotę 4870,10 zł po waloryzacji, z czego 20 % wyniosło 974,10 zł.

Opisany w zaskarżonej decyzji sposób obliczenia na kwotę 3753,39 zł emerytury zgodnie z art. 26 jest adekwatny do treści tego przepisu. 80 % tej kwoty stanowi kwota 3002,71 zł.

Ostatecznie, zgodnie z art. 183 ust. 5 ustawy emerytalnej organ rentowy obliczył wysokość przysługującej ubezpieczonej emerytury na kwotę 3976,81 zł i w takiej wysokości przyznał świadczenie, jako najkorzystniejsze.

Zgodnie z ustępem 6 artykułu 183, do ponownego ustalenia wysokości emerytury, o której mowa w ust. 1-5, z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury stosuje się art. 108.

Art. 108 stanowi z kolei, że jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2. (ust. 1). Emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5 (ust. 2). Ponowne ustalenie wysokości emerytury następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych (ust. 3). Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury (ust. 4).

Wobec takiego brzmienia przepisu, przy niespornym stanie faktycznym, nie sposób nie podzielić stanowiska organu rentowego odnośnie braku podstaw do zastosowania powyższego przepisu wobec wnioskodawczynie, a odwołanie nie zawiera żadnych argumentów podważających prawidłowość decyzji w tym zakresie.

Odnosząc się na koniec do twierdzeń wnioskodawczynie odnośnie niezasadności zawieszenia wypłaty jej świadczenia od dnia jego przyznania decyzją z dnia 28 października 2013 r., wskazać należy, że od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązuje art. 103a, dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., znoszący możliwość pobierania emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Stanowi on bowiem, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS objął wszystkich emerytów, a więc nie tylko tych, którzy prawo do emerytury uzyskają od momentu jego wejścia w życie, ale również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Przy czym ci emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do dnia 30 września 2011 r. Jeżeli do tego momentu stosunek pracy nie ustał, wypłata emerytury została przez organ rentowy wstrzymana, poczynając od dnia 1 października 2011 r. Powyższy stan prawny badał Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. stwierdził, że przepisy te nie znajdują zastosowania wyłącznie w stosunku do tych emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury, w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. W tym zakresie przepis art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. został uznany za przepis niekonstytucyjny, gdyż narusza on zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast wobec pozostałych osób, to jest osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r., jak i po dniu 31 grudnia 2010 r., powyższy wyrok nie znajduje zastosowania.

Argumentacja wnioskodawczynie, jakby nabyła ona prawo do emerytury tzw. wcześniejszej na podstawie art. 46 i 29 ustawy emerytalnej z uwagi na spełnienie przesłanek tego świadczenia na dzień 31 grudnia 2008 r., co wykluczać miałyby zastosowanie wobec niej art. 103a ustawy emerytalnej, była niezasadna. Jak wspomniano już częściowo wyżej, relację nabycia prawa do świadczenia do możliwości jego realizacji określa art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi, że świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania do nich prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wyklucza to możliwość wstecznego wypłacania świadczeń – za okres po nabyciu prawa, ale przed złożeniem wniosku o świadczenie (jego wypłatę), co ma zapobiegać powstawaniu zjawiska kapitalizacji świadczeń. Co więcej – przyjmuje się, że w przypadku prawa do wcześniejszej

emerytury (art. 29 i 31 ustawy emerytalnej), z uwagi na szczególny charakter tych świadczeń, uprawnienie to powstaje dopiero po złożeniu wniosku przez zainteresowanego; wniosek jest zatem "częścią składową (...) tego prawa – warunkiem jego nabycia, a nie tylko realizacji" (I. Jędrasik-Jankowska, Treść ryzyka emerytalnego, pkt 6, w: T. Bińczycka - Majewska (red.), Konstrukcje prawa emerytalnego, Kraków 2004: Zakamycze).

Z tych wszystkich względów nie było podstaw do stwierdzenia, że wnioskodawczyni przysługiwało prawo do emerytury wcześniejszej w okresie nieobowiązywania art. 103a ustawy emerytalnej, stąd brak było podstaw do kwestionowania faktu zawieszenia wypłaty świadczenia przyznanego decyzją z dnia 28 października 2013 r. Należy też podkreślić raz jeszcze, że świadczenie to zostało ustalone prawidłowo na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej, a decyzja ta pozostaje w obrocie prawnym, gdyż nie została zaskarżona przez wnioskodawczynię odwołaniem. Nie została ona też wzruszona w drodze innych szczególnych środków zaskarżenia, właściwych dla podważenia decyzji ostatecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał zaskarżoną decyzję za prawidłową i w konsekwencji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.